

Jens Jørgensen (KF):

Det er jo så moderne at tale om miljø. Det er moderne at tale om grønne synspunkter. Det er rigtigt, og det er vigtigt, at vi tager disse emner op, ikke bare som et forsøg på at beskrive fortidens eller nutidens miljøsynder, men for målrettet at beskrive, hvordan vi konkret vil forsøge at løse de nærmeste års miljøproblemer.

Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er der, om jeg så må sige, nogle elementære håndtag, vi skal holde fast i, en slags overordnede miljøsigtelinier, om man vil, og lidt enkelt kunne jeg beskrive det på følgende facon:

For det første: Vi skal bruge mindst muligt af de ressourcer, der ikke kan gendannes i samme tempo.

For det andet: Vi skal lokalt, privat, globalt reducere forureningen mest muligt, men vi skal gøre det afbalanceret. Vi skal gøre det med respekt for miljøet, men også med respekt over for arbejdspladserne. Vi har ikke brug for en form for miljøpolitik, der er, skal vi kalde det miljøhost, miljøhovsa og miljøhys, men vi har brug for det, jeg vil kalde miljøfornuft.

Når man arbejder med miljøpolitik, er der grundlæggende fem barrierer, som man skal beskæftige sig med, fem barrierer mod renere teknologi, hvis man kan sige det på den måde. De er omtalt i Teknologinævnets redegørelse fra september 1992. Det er tekniske barrierer, økonomiske barrierer, institutionelle barrierer, videnskæssige barrierer og som det sidste: holdningsmæssige barrierer.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi kommer væk fra den klassiske, lad mig bare kalde det vrangforestilling, at firmaerne i al almindelighed har modvilje mod renere teknologi, og at denne modvilje skulle bunde i økonomisk uvilje. Firmaer vil gerne sats på renere teknologi; det viser den undersøgelse, jeg nævnte før. Det afgørende er bare, at man stimulerer virksomhederne til at indføre renere teknologi.

Miljøministerens redegørelse er, som jeg ser det, et skoleeksempel på, hvordan disse grundsynspunkter kan omsættes i praktisk politik. Man understreger, ligesom vi gerne gør det, meget kraftigt viljen til genanvendelse, men at det er uhyre vigtigt, at vi samtidig ikke bygger et bureaukratisk system op om f.eks. genvindingsfirmaer, så det hele bliver mere bureaukrati, end bureaukrati.

Jeg er enig med ministeren i, at affaldsdeponering i det hidtidige omfang miljømæssigt ikke er holdbart på længere sigt, ganske på samme måde som det er afgørende, at Danmark på miljøteknologiens område gør sit yderste for at blive førende på området internationalt set.

Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er der tre hovedsynspunkter, der er centrale, og jeg er glad for at kunne konstatere, at miljøministerens redegørelse omtaler dem alle tre.

For det første: Vi skal forebygge; vi skal sørge for, at vi bruger materialer, der belaster miljøet mindst muligt. Vi skal bruge færrest mulige ressourcer. Vi skal enkeltvis og i firmaer tage et medansvar på områderne, ikke bare lade stå til og sige: Det klarer de andre nok.

For det andet: Vi skal sørge for at indrette vores miljøpolitik efter markedsorienterede principper, så de faktiske omkostninger skal betales over varepriserne. Det skal vi bl.a. også, fordi vi herigennem som noget vigtigt synliggør miljøomkostningerne.

For det tredje: Vi skal arbejde for stigende ansvarliggørelse først og fremmest igennem brancheaftaler. Vi skal fremme anvendelse af renere teknologi, vi skal begrænse forbruget af ressourcer, og vi skal effektivt sikre et stedse bedre arbejdsmiljø.

Redegørelsen siger samtidig, at vi skal standse væksten i affaldsmængden. Jeg havde næsten lyst til at stramme det og sige: Det er ikke nok med bare at standse væksten, vi skal også nedbringe affaldsmængden. Det, der for mig er vigtigt, er, at man faktisk kan opvise resultater af et målrettet arbejde, der begyndte helt tilbage i 1985, f.eks. på genanvendelsesområdet. Vi kommer mere og mere til at se på, hvilke produkter vi skaber, og hvordan vi skaber produkterne. Vi skal turde prioritere, om man vil. Vi skal turde skabe sammenhængende, logisk opbyggede handlingsplaner og ikke bare lade stå til. Vi skal ansvarliggøre, og vi skal markedsorientere på alle niveauer.

Afslutningsvis vil jeg sige, at en forøget indsats på miljøområdet skal ske roligt, afbalanceret og på en måde, så befolkningen føler, at det, vi gør, er en selvfølge, og at det, vi gør, er naturligt. Det giver ikke bare et bedre miljø, men det giver også flere arbejdspladser; det er bare én af flere positive effekter.

I redegørelsen står til sidst, at den er ambitiøs. Det er den sandelig, og det skal den være.